

справедливостъ, каза той, ще бжде и вамъ полезна въ бждуше. Той въпрочемъ особено налѣгаше на тая мисль, че въ нашъ интересъ щѣло да бжде, ако при добиването нашата свобода, ние успѣемъ да почитаме меншествата въ България и ако се отнасяме къмъ тѣхъ справедливо и безпристрастно, защото това е най-умната политика за една страна въ балканския полуостровъ, дѣто се кръстосватъ толкозъ иностранны елементи. Той сжщо налѣгаше именно и върху доброто ни отнасяне къмъ еврейския народъ, къмъ който, казваше, въ Влашко, въ Гърция, въ Сърбия не се отнесоха както трѣбаше и приличаше въ интереса на самитѣ тия страни. Послѣ прибави да ни каже, да не слушаме това, що казватъ нѣкои противници на нашето дѣло. „Английскиятъ народъ, ни каза, е добъръ и правдолюбивъ, и днесъ той напълно съчувствува на злощастния ви народъ, но има и въ тоя случай нѣкои, които по една или друга причина, по частни дори интереси по нѣкогажъ, се показватъ приятели на турцитѣ, но тѣ сж изключение и азъ вѣрвамъ, че общественото мнѣние ще бжде до край съ васъ. Вѣрвамъ още, че каквото и да стане, втора кръмска война днесъ е невъзможна и че, ако Русия обяви война на Турция, Англия ще бжде твърдѣ прѣдпазлива въ всѣки случай“.

Гладстонъ отвори послѣ разговоръ за черковната ни разпра съ Патриаршията, и отъ думитѣ му видѣхме, че той знаеше всички почти фази на тоя въпросъ. Той съжаляваше за ожесточеността на подобна разпра между християнитѣ въ Турско, която, казваше, разпра турцитѣ експлоатиратъ за себе си, но той се утѣшавалъ, ни каза, съ мисълта, че въпросътъ не билъ догматически, а само административенъ, та нѣмало страхъ за окончателно разцѣпление между двата християнски народа въ полза на